Ч. 109. Второк 31 (18) мая 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З парляментарних клюбів. — Буджетова комисия. — Австрийско італїяньскі відносини.

„Poln. Korresp." доносить: В пятницю відбула ся конференция президиї Кола польского з п. президентом міністрів бар. Бінертом в справі будови каналів і в справі санкционованя ухваленого галицким соймом проєкту закона о статистиці заграничної торговлї. В тій конференциї взяли участь також посли Батталїя, Козловский і Сикорский.

Приватно доносять: П. президент міністрів заявив, що соймовий проєкт закона о статистиці не може в предложенім виді одержати Найвисшої санкциї. Закон обіймає постанови, котрі з огляду на теперішні торговельні договори не дадуть перевести ся, а рівночасно заявив бар. Бінерт, що правительство подасть спосіб, в який начеркнені проєктом цїли дадуть осягнути ся без нарушеня переговорів.

Що до каналів, задумує правительство — після тих донесень — предложити палаті технічне справоздане без рахункових калькуляций, котрі змінили ся супротив заведеня нових тариф. Правительство постарає ся о введене в житє каналового закона.

Про львівский університет, податок від горівки і особисто-доходовий не було на тій конференциї згадки.

В пятницю конферували посли др. Кость Левицкий як заст. голови українського клюбу і проф. др. Ол. Колесса як університетский референт з п. міністром просьвіти Штірком і п. президентом міністрів бар. Бінертом в справі утвореня українського університету у Львові.

Правительству предложили они на основі уповажненя парляментарної комисиї українського клюбу, щоби істнуючі вже тепер на львівскім університеті українські катедри виділено в провізоричне автономне українське університетске тїло. Тїло се мало би право іспитованя і габілїтованя та розвивало би ся постепенно аж до креованя повного українського університету з трох факультетів. По виділеню українських катедр з теперішного львівского університету ім. Франца мав би він чисто польский характер.

Виконуючий комітет молодоческого сторонництва ухвалив однодушно, аби представителї сторонництва в парляменті взяли участь в ческо-нїмецких конференциях, але тільки під услівєм, що ті конференциї будуть необовязуючі і послужать лише до проясненя ческого становища в ческо-нїмецкій справі.

На послїднім засїданю християньско-суспільного сторонництва ухвалено резолюцию, в котрій супротив напастий деяких часописий на пос. Ґесмана висказано єму довірє і заявлено, що єго особа дає повну запоруку удержаня цїлости партиї і політичних засад.

На суботнїшнім засїданю буджетової комисиї при нарадах над буджетом міністерства торговлї пос. Масталька поставив резолюцию, в котрій взиває ся правительство до безпроволочного розпочатя будови каналу Дунай-Одра-Висла. По промові за тою резолюциєю дра Ґломбиньского принято єї всіми голосами против одного голосу пос. Вольфа. Пять послів здержало ся від голосованя.

Принято також инші резолюциї, між иншими резолюцию пос. Диманда в справі переведеня розслідів що до будови каналу Висла-Днїстер і полученя каналу зі Львовом. Буджет міністерства торговлї принято. Слїдуюче засїдане відбуде ся завтра дня 30 с. м. На тім засїданю буде реферувати пос. Козловский буджет міністерства рільництва.

Весїльний дарунок.

З іспаньского — Ґ. Переза Арроа.

(Конець).

Коли Пінто сидів так задуманий, підійшов до него Нене і задержуючи ся, виймив ізза пояса капшук та подав єму.

— No, gracias—відповів Пінто, махнувши рукою—не маю охоти курити.

— Но, но, хлопче!—крикнув Нене глумливо. — Не жури ся так дуже. На кождий спосіб лїпше не мати лодки, як бути задля неї задовженим. А тяжко числити на дохід з рибобовства! Але правда, чи ти знаєш, що реченець минає слїдуючого тижня? Прикро менї, що мушу жадати заплати, але маю кілька рахунків до полагодженя, а крім того зависить мені па моїх грошах!

Пінто поблід почувши ті слова і живо встав з місця. Зрозумів, що Нене грозив єму відобранєм єму „Пальоми", того одинокого средства заробку.

— Так, знаю, на другий тиждень—воркнув, немов би сам до себе. — Але, слухай, Нене, чи не згодивсь би ти на продовжене менї реченця до трех місяців?

— Очивидно, і на довше, коли того хочеш—відповів Нене добродушно.—Я лиш жартував. А навіть, коли волієш, забуду о довзї.

— О, що то, то нїколи! Я винен тобі ті гроші і віддам їх тобі. Побачиш, що їх віддам!

На хвилю пастала мовчанка. А відтак Нене немов нехотячи, глядячи далеко на море, сказав:

— Але правда, Пінто! Скажи-но менї, чому ти не зірвеш з Розмариною? Она зовсім не для тебе, о, зовсім нї!

Пінто захитав ся на ногах і хапаючи рукоять „навах", чуючи, що біль викривлює єму лице, крикнув громовим голосом:

— Іди геть, Нене! Іди геть! І коли би я не був твоїм довжником!... Чуєш? Я убив би тебе на місци! Я убив би тебе! Іди геть, бо я міг би о тім забути.

*

Почавши від того дня, обставини для бідного Пінта цїлковито змінили ся. Розмарина утїкала від него, не хотїла навіть з ним говорити, а розповідала кождому, хто лиш хотів слухати, що вже зірвала з ним. Поволи і він зрозумів, що всї єго думки о щастю, якими пестив ся, розвіяли ся, знищені чаром богатого Нене.

Крім того можна би було гадати, що якийсь злий дух постановив громадити над головою Пінта всї нещастя. Чим більше працював, чим більше ощаджував, тим менше заробляв гроший. Сїти єго рвали ся, діравили ся вітрила, ломили ся весла! Майже кождого дня, коли приходив на побереже, заставав нове якесь ушкоджене в своїх рибацких приборах. Однако нїкого не підозрівав, бо не міг гадати, аби ті ушкодженя мали жерело в злобі. І працював терпеливо, між тим як зла судьба не переставала знущати ся над ним.

День виплати довгу наближав ся. Єго найгірші причутя здійснили ся і вже від кількох тижднів Розмарина була судженою єго суперника, забувши цїлковито в своїх золотих снах о біднім Пінтї. Покинений любовник гадав тепер лиш о тім, аби зібрати гроші, потрібні до сплаченя послїдної рати довгу і працював без спочинку. Сплативши той довг щасливому суперникови, приступить тодї до полагодженя иншого рахунку. — А, тодї наситить свою ненависть.

*

Було то день перед послїдним реченцем сплати. Море, як розшалїлий дикий зьвір, завивало зі скаженостию, піднимаючи розбурхані і запінені филї. Небо, покрите оловяними хмарами, було понуре, а вихор чим раз більше бурив море, порушаючи єго до глубини.

На побережи стояло ледве лиш кількох моряків, котрі з руками в кишенях своїх широких штанів приглядали ся мовчки видовищу природи.

Нараз один з них відозвав ся голосом повним неспокою, спозираючи в сторону лодок, притвердженних до піску:

— Видите? „Пальоми" нема! Чиж була би на мори? То було би нещастє!

Всї обернули свої погляди на місце, в котрім звичайно стояла „Пальома", а не видячи

Засідане парляментарної комісиї славяньскої Униї скликано на день 3 червня. Під наради прийде справа проєкту язикового закона, зголошеного ческими аґрариями. Суботнїшна конференция провідника ческих аґрариїв Удржаля з презесом Кола польского дром Ґломбиньским дотикала також того закона. „Die Zeit“ пише, що розходило ся о уможливлене спільного поступованя Кола польского і Русинів. — Реченець заповіджених конференций ческо-німецких ще невідомий.

Послїдними часами робив дехто предложеня взаїмного австро-італїяньского розоруженя. З огляду на те, що проби загального розоруженя кінчили ся повною неудачою, не є виключеним, що й та проба так само скінчить ся. Відомо загально, що Італїя оружить ся стало не лише на морі, але й на суші, а все те звернене очевидно против Австро-Угорщини. Справою австро-італїяньского розоруженя займає ся ц. і к. віцеадмірал Кіярі в „Данцера Armeezeitung. Він звертає увагу на те, що від 1840 і 50 р. італїяньский нарід все був перенятий ідеами народного з'єдиненя, зміряючи до відобраня Австро-Угорщині областий Венециї, Триденту і Триєсту. Вкінци таки удало ся заняти цїлу північну Італїю. В часї кризи в 1909 р. можна було бачити ту радість цїлого італїяньского народу по причині напруженя між Австро-Угорщиною а Росиєю та Сербією і по причині бойкоту австрийских товарів. Відвідини російского царя в Раконїджі були явною ірредентистичною манїфестациєю цїлої Італї против свого союзника. Доказом ірредентистичного настрою в італїяньскій армії є звістна афера ґенерала Азінарія; такими чувствами перенята італїяньска армія від рядового аж до ґенерала, від моряка аж до адмірала.

Новинки.

Львів, дня 30 мая 1910.

— Іменоване. П. Міністер рільництва іменував управителя уряду фінансового (Rentamt) гр. правосл. фонду релїґійного в Чернівцях, Івана Воробкевича управителем рахунковим ad personam.

— Комісия обходова і розправа для наміреного вивласненя ґрунтів під будову лїсної зелїзницї Брошнів-Перегиньско-Осмолода відбуде ся в днях 13, 14 і 15 червня с. р. і розпічне ся в громаді Сваричів дня 14 червня с. р. о 8 годині рано в громаді Рожнїтів 14 червня о 8 год. рано, в громаді Цепева 14 червня о 12 год. в полудне, в громаді Дуба 14 червня о 4 год. по полудни а в громаді Перегиньско дня 15 червня о 8 годині рано. Виказ ґрунтів, які мають бути вивласнені разом з плянами, будуть виложені в урядах громадских в Сваричеві, Рожнїтові, Цепеві, Дубі і Перегиньску та в канцелярії обшару двірского в Рожнїтові почавши від 29 через 14 днїв до перегляду. Закиди против наміреного вивласненя можна вносити в протягу повисших 14 днїв на руки старости в Долинї або при комісиї на місци; пізнїйше вношені не будуть увзглядненї.

— Убийство і самоубийство. На Персенківцї за стрийскою рогачкою у Львові стала ся тамтої ночи страшна подія, котрої причини позістануть мабуть на віки тайною. Там має свій скромний домок пекар Ґонсьоровский, чоловік женатий, котрий цїлими ночами занятий при роботї в містї вертає лиш на день до дому. Від півтора року мешкав у Ґонсьоровского машиніст електровнї міскої на Персенківцї, Вінкентий Ржепсин. Супруги Ґонсьоровскі жили з Ржепсиним в дружбі. Від кількох днїв однак добачили сусїди, що межи Ґонсьоровскою а Ржепсиним настало якесь непорозумінє, але нікому й на гадку не прийшло, щоби то мало довести до якоїсь катастрофи.

В пятницю вечером пішов Ґонсьоровский як звичайно до роботи а жінка лишила ся дома на господарстві. Пізно вечером вернув Ржепси з роботи на ніч. Чи тепер прийшло межи ним а Ґонсьоровскою до якоїсь сварки, годї знати. Около 2 год. над раном сусїди Ґонсьоровских зачули в їх хатї кілька вистрілів з револьвера, а коли відважнїйші з них впали до хати, застали там Ґонсьоровску на підлозї з простріленим черевом. Она була ще притомна і розповіла, що Ржепсний стріляв до неї кілька разів а відтак втік. Підчас коли одні з сусїдів заняли ся Ґонсьоровскою і стали єї ратувати, другі пустились за Ржепсним в погоню. По довших пошукуванях знайшли тіло его на шляху зелїзничім розперте на кусні. Ржепсни по доконаню убийчого замаху кинув ся під колеса надїзджаючого поїзду. Тимчасом до постріленої, котрій одна куля порозривала кишки, завізвано поготівлю ратункову, котра відставила єї в дуже грізнім станї до шпиталю. Ґонсьоровска має лїт 30 і розповідала, що Ржепсний з незвістних їй причин зачав стріляти до неї. Чоловік єї довідав ся о сїй подїї аж в суботу рано. Невиключене єсть, що в цїлій тїй страшній подїї відограла може любов якусь ролю.

— Огні. В ночи з пятницї на суботу вибух великий огонь на двірци зелїзничім в Тернополи. З незвістної доси причини займив ся маґазин, в котрім містять ся переважно смаровила, олії та клаче. Легко запальний материял займив ся борзо і цїла шопа в одній хвили станула в полумінн. Бочки з оливою пукали зі страшним гуком. Огонь був так великий, що загрожував не лиш будинкам на двірци але й сусїдним камяницям. Заалярмована огнем міска сторожа пожарна поспішила зараз на місце катастрофи, а для удержаня порядку завізвано войско. Завдяки енерґічній акциї ратунковій огонь до двох годин зльокалізовано. — В Диновї погоріла тамошня школа кошикарска, котра однак була обезпечена.

— Арештоване злодіїв. Недавно тому якісь зухвалї вломники добули ся вечером до склепу ювілера Бадовского при ул. Батория і забрали звідтам множество біжутерий загальної вартости 36.000 кор. Полїция довгий час не могла впасти на слїд злочинцїв, аж онгди довідала ся, що на Городецкім недалеко т. зв. Копиткового хтось за безцїн продає всїлякі дорогоцїнности. Полїция розпочала зараз енерґічне слїдство і викрила, що тоті дорогоцїнности розходять ся з дому бездоганної доси родини Івана Ясноґурского при ул. Шептицких. Переведено зараз ревізию і викрито в тім домі множество всїляких виробів ювілерских, котрі п. Бадовский розпізнав яко свою власність, однак богато з тих дорогоцїнностий Ясноґурский вже продав або заставив. Ясноґурского арештовано.

В пятницю арештувала полїция Ісаака Треґера з Могилева, російского підданого, котрий волочив ся по поїздах зелїзничих і обкрадав подорожних. Так обікрав він надстражника скарбової сторожі Иосифа Фріда, стягнувши єму золотий перстїнь з пальця, коли він задрімав. Треґер виглядає як типовий злочинець. На полицїї сказав він, що єсть учителем жидівскої мови і мешкає в Нагірянах. Полиция однак не дала ся здурити і замкнула Треґера до арешту.

— Вирок в справі Гофріхтера. Розправа в справі поручника Адольфа Гофріхтера, котра вела ся через пять днїв, закінчила ся в суботу перед полуднем о три чверти на 11, а вирок відповідно до внесеня авдитора запав на кару смерти через повішенє, однак з внесенєм на помилуванє. Вирок сей однак не став ще правосильний, бо протокол з вироком і всї акти відослано ще командантови віденьского корпуса і здає ся, що цїла справа прийде ще раз перед висший суд военний. Що вирок запав на кару смерти через повішенє, о тім нема вже й сумніву, хоч публично о тім не оголошено нїчого, і певною єсть річию, що ані не видано вироку засуджуючого Гофріхтера на цїле житє до вязницї ані тим меньше лиш на 20 лїт. Засудженому позволять тепер побачити ся зі своєю жінкою і впорядкувати свої приватні і цивільноправні справи, бо скоро би вирок був

єї, почали вдивлювати ся вправним зором в безмежний простір розбурханого моря.

Вкінци, один з моряків заявив, що „Пальома“ вчасним ранком виплила на море, аби завезти депешу капітанови корабля, стоячого на якорі в сусїдній пристани. Пінто за перевезенє депеші мав одержати квоту пятьох дурос. А хоч знав, що наближає ся буря і здавав собі справу з небезпечности, на яку виставляє ся, підняв ся тої задачі, аби заробити тілько, кілько именно було єму потреба, аби сплатити цїлковито свій довг і пімстити ся відтак на суперинку.

*

Минуло кілька днів.. Вісти о „Пальомі“ не було нїякої!

Аж ось одного рана мала сїльска капличка почала наповняти ся людьми. Моряки з родинами прибували громадно. Престоли прибрано цьвітами і ярко осьвітлено сьвічками, котрих блеск притемнював трохи дим кадила.

При входї до села громадка дїтий бавила ся весело, сьвяткуючи торжественний день.

Було то именно вінчанє Розмарини з заможним Нене.

По окінченім торжестві молоді, попереджувані громадкою хлопцїв і дївчат, серед живописного окруженя ішли на побереже. На самім березї моря, оперта на двох бальках, виднїла хороша барка Нена „Ґавіота“ (мева), з боками помальованими на жовто, прикрашена цьвітами, призначена на закиненє весїльної сїти. Добича тої сїти, закиненої молодою, становила — після старинного звичаю, вірно береженого в тих околицях — весїльний дарунок, який залюблений жених жертвував молодій жінцї.

Скоро лиш весїльна дружина вийшла з церкви „Ґавіоту“, прибрану як того дня, коли перший раз спускано єї на море, випхнено з роздутим вітрилом на воду, що як срібло полискувала.

Сїть упала в прозрачну глубінь і щезла! Молода, сидячи при кермі, ясніла радостию і щастєм.

Тимчасом „Ґавіота“, зробивши широке колесо, причалила назад до піечаного берега. Молоді супруги висїли на берег. Відтак два довгі ряди моряків з босими ногами і закоченими штанами, почали тягнути за сильні шнури прикріплені з обох сторін сїти, співаючи сумовиті пісні.

В міру як тягнули, моряки наближали ся до себе, що вказувало, що вже незабаром покаже ся сїть.

Стоячи серед двох рядів моряків, Розмарина і Нене ждали нетерпеливо, коли появить ся „дарунок“. Коли тягнули за шнури, дали знати звичайним окликом, що сїть вже близько. Нене підвів молоду свою жінку, аби перша положила руку на добичу і взяла в той спосіб в посїданє всьо, що містило ся в сїти.

Вага сїти заповідала добру ловлю, а моряки вдоволені з обіцяної нагороди, почали кричати: Viva el Nene! Viva Mari-Rosa! Viva les novios!

Відгомін тих окликів розлягав ся по цїлім побережу.

Розмарина, сияюча щастєм, не вагувала ся навіть замочити своїх хороших лякерованих черевиків. Піднїсши трохи спідничку, увійшла кілька кроків у воду на стрічу сїти...

Послїднє торгненє моряків викинуло єї на пісок, а серед нових окликів в честь молодят Розмарина наближила ся до добичи.

Але в ній замість риби лежала лиш якась маса, котрої на перший погляд не можна було розпізнати.

Розмарина скрикнула з жаху і упала зімлївши на пісок. Легкі филї, сягаючі до єї стіп, змочували своєю солоною водою білу весїльну сукню.

В сїти лежав напучнявілий труп Пінта, вже в розкладї! В правій, судорожно затисненій руцї найдено зімнятий і змочений банкнот на пять дурос.

Тою квотою сплачував він довг затягнений у Нене, а рівночасно ставав ся одинокою добичою „сїти молодої“ і єї весїльним дарунком.

затверджений, то до 48 годин мусів би бути виконаний.

— **Вісти з бразильских кольоній.** Виходячий в Куритибі „Прапор“ доносить: В Прудентополіс на лінії 15 Новембро отвирала ся школа. Школу веде п. Денис; дітвори на разі 23. — Іван Сьома, кольоніст з Някару, працюючи при зелізници на Іраті, помер при воженю дорментів (бальків). Покійник прожив 40 літ, полишив жену і 5 дітий.

Що й в Бразилії люди злої волі старають ся ширити межи тамошними нашими еміґрантами незгоду і роздори, видко із слідуючих вістий, які подає „Прапор“. Так доносять до сеї ґазети з Іпіранґи:

В ночи з 7-го на 8-го с. м. вломились якісь люди злої волі до шкільного будинку, де містить ся тов. „Просьвіта“. Забравши бідненьку бібліотеку, всі книги товариства, та печатку і трохи готівки. Шкоду обчислено на 147 мілів. За виділ товариства: Стефан Яніцкий, Яким Лабіт.

До сеї звістки додає редакция від себе таку замітку: Сумний се дуже образець! Чейже не зробили се чужі люди, бо що їм по печатці та книгах товариства? Зробили се на сум свої. Котрі як раз се зробили, в тім напрямі не хочу висказувати своєї думки; скажу їм лиш „ганьба“, „се брудний спосіб проваджения борби“. Для поясненя додам, що сей вчинок то вислід борби двох партий, які несумлінні люди витворили. Нехайже-ж тепер ті люди, що через свою глупоту та зарозумілість кинули небачно між темний народ партийні кличі, і зі соромом збирають овоч своєї довголітної праці. Таких і подібних овочів видала вже ваша праця богато, бо бурити і руйнувати кождий дурень потрафить.

На иншім місци знов помістив редактор „Прапора“, п. Клим Ґутковский слідуючу заяву: „Позаяк появили ся люди злої волі, котрі в особистих цілях псують та шкодять народній справі, розсіваючи по кольоніях ложні вісти, одним, що наш „Прапор“ то ґазета ОО. Василиян, другим, що тов. Т. Шевченка в Куритибі а третим знова інакше, одним словом на кождім кроці старають ся спинити ширенє нашого „Прапора“ а тим самим єднанє всіх Русинів в одну велику родину, і позаяк послідними часами вплинуло до редакції богато листів, просячих о виясненє в тім напрямі, тому мимо того що на першій стороні зараз під заголовком є виразно зазначено „Народна часопись“, поясняю, що наш „Прапор“ то власність цілого народу. Значить ся, що се часопись і тов. Шевченка і всіх инших товариств, і ОО. Василиян, і кольоністів Жанґади, Рійо Кляро, Прудентополіс, Люцени, Іпіранґи, Марцеліни, Антонйо Олінто і т. д. і т. д., взагалі всіх Українців цілої Бразилії, котрі своїми лептами та пренумератами причинились до повстаня та причиняють ся до єго єствованя. Фондами завідує центральний комітет „Народної друкарні“ в Куритибі, а важні справи може рішати лиш „Народний з'їзд“, до котрого належать: 1) Всі хрестні батьки, 2) Цілий центральний комітет, 3) Делеґати комітетів „Нар. друк.“ з кольоній, 4) Де нема комітету „Н. д.“, то аґенти.

Виясневши народність та безпартийність нашого „Прапору“, заявляю публично на отсім місци, що доки я буду редактором, доти „Прапор“ останесь чисто народною часописею і ніколи не зійде з шляху, по якім ступає, бо до Бразилії приїхав я працювати не для якихсь партий, не для поодиноких людий, а для цілого українського народу, замешкалого в Полудневій Америці, а через те саме для поліпшення долі всіх Українців, для красшої будучности спільної нашої неньки України.

— **Репертуар руско - народного театру** в Бережанах під дирекциєю Й. Стадника. — (Саля „Сокола“).

В понеділок, дня 30 с. м. „Вій“, фантастична оперета в 4 діях М. Кропивницкого.

Початок о год. 7½ вечером. — Білети продає торговля п. Юзичиньского і Гервого.

Телеграми.

Босаньский Брод 30 мая. На повитанє Цісаря прибули жителі з цілої охрестности громадно і уставили ся вздовж шляху та перестояли тут цілу ніч. Над раном о 4 год. прибули численні депутациї громад і товариств з жінками і дітьми, з прапорами, в живописній ноші і уставились на пероні або коло двірця. — О 4 год. наспів перший поїзд двірский зі світою і урядниками двірскими. Саме перед 5 год. вистріли з моздірів заповіли близький приїзд цісарского поїзду. На пероні явив ся шеф краю ґен. Варешанін і комендант корпуса ґен. Ауффенберґ та бурмістр Мехмед Гафід Годжіц на чолі громадскої ради. О 5 годині в'їхав цісарский поїзд. Цісар стояв при вікні і дякував за ентузиястичний привіт. Музика заграла гимн цісарский а депутациї і публика відспівали єго. На промову бурмістра подякував цісар а по промові цісаря відозвали ся грімкі оклики „Живіо!“ Цісар від'їхав до Сараєва.

Добой 30 мая. О год. 8 мін. 12 прибув цісарский поїзд. Перон був величаво украшений. На повитанє Цісаря з'явила ся депутация духовеньства, рада громадска і богато жителів з охрестности. Шкільні діти творили шпалїр. Бурмістр Гаджі Мулаґіґ виголосив привітну бесіду. Цісар відповів: „Дякую вам сердечно за привіт і засилаю жителям сего міста і охрестности вітцівске поздоровленє“. — Діти шкільні вручили Монарсї китицю. Принятє Цісаря було вельми ентузиястичне. Серед грімких окликів „Живіо!“ та оваций Цісар по 20-мінутовім побуті поїхав в дальшу дорогу.

Константинополь 30 мая. Часописи доносять, що Порта поручила турецким амбасадорам, щоби звернули увагу держав на збільшаючі в краю заворушеня з причини кретийскої справи.

Брукселя 30 мая. Король і королева поїхали вчера до Берлина.

Льондон 30 мая. Обговорюючи подорож Цісаря до Босни і Герцеґовини, „Daily Mail“ пише, що факт, що Цісар міг вибрати ся в таку подорож, єсть нехибним доказом великої популярности монарха, котрий також і в цілій Европі тішить ся незвичайною симпатиєю.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руск. лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).